

ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΑΙ

Ἀνθρώποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

(Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.)

Α'

Λοιπὸν : ἔκείνο τὸν παλῶ καὶ
Ποῦ ἔφεγγε ἔς τὴν πλατὺ θεὸς νέος,
Ἀνέβησαν ἀπάνου ἔς τὸ ἱερὸν
Ἐνας τελώνης καὶ ἕνας Φαρισαῖος.

Ὁ Φαρισαῖος ἔχει γελαστό
Τὸ πρόσωπο, φηλὰ ἔχει τὸ κεφάλι,
Καὶ κραεῖ:

«Κύριε, Σ' εὐχαριστῶ,
Γιατὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶνε οἱ ἄλλοι!

«Μοῦ βρέχ' ἡ χάρις Σου κάθε ἀγαθὸ.
Κρατῶ μέσ' ἔς τ' ἀσημένιά μου τὰ βρόχια
Ὅ,τι φαντάζομαι καὶ ὅ,τι ποθῶ!
Πλεντῶ μὰ δὲν ξεγάνω καὶ τὴ φτώχεια!

«Ἐγὼ παλάτια καὶ γωριὰ, σωροὺς
Ταῖς λίραις κρύβω σὲ βαρεῖα ταμεῖα,
Γεύματα δίνω καὶ λαμπροὺς χοροὺς,
Καὶ κάπου κτίζω καὶ νοσοκομεῖα!

«Εἶμαι γενναῖος, δίκαιος, καλός.
Δὲν λείπω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, νηστεύω,
Δὲν εἶμαι ὅσον αὐτὸς ἀμαρτωλός.
Θεέ! Σ' εὐχαριστῶ καὶ Σὲ πιστεύω!

Β'

Κι' ὁ ἄλλος ὁ τελώνης, ταπεινός.
Τὰ δάκρυα τοῦ τρέχουν στάλα στάλα.
«Θεέ! τὸ ξέρω, εἶμαι αὐτιδανός,
Ξέρω πῶς ἔχω κρίματα μεγάλα...

«Συγχώρησέ μου ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς
Τὰ κρίματά μου, πλήθη ὅσον τὴν ἄμμο.
Εἶμαι ἄνθρωπος· ἀδύνατος ὁ νοῦς,
Κι' ὁ πειρασμός· πολὺς· τί νὰ Σοῦ κάμω;

«Πῶς νὰ με ζήσῃ ὁ ψωρολουφές
Ποῦ πέρνω ἀπ' τὸ κουβέριο! θὰ φοβοῦσα...
Ἔχω παιδιὰ, γυναῖκα καὶ ἀδερφαίς.
Μᾶς ἔπνιξ' ἡ ἀκρίβεια καὶ τὰ λοῦσα!

«Νὰ ἔχω ἔς τὴν ἐξουσία μου ἔμπροσθέν
Χίλια καλά, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
Καὶ νὰ κρατῶ τὰ χέρια μου κλειστά!
Ἡμαρτον, Κύριε, μὴ πρεπε κρεμάλα!»

Ὁ Κύριος, τὸ ξέρουμε καλά,
Τοῦ Φαρισαίου ἐσπράγισε τὸ στόμα,
Καὶ τὸν τελώνη ἐσήκωσε ἤφελά.

Γ'

Λοιπὸν: καθὼς καὶ πρὶν, καὶ τῶρ' ἀκόμα

Οἱ Φαρισαῖοι τὴν ὥρα τους περνοῦν
Μὲ τὰ παχειὰ τὰ λόγια, καὶ οἱ τελῶναι
Σουφρώνουν ἀδιάκοπα, παινοῦν
Ἀχόρταστα, καὶ τρῶνε, τρῶνε, τρῶνε.

Ὅμως ἀλλάξαν' ἄλλο οἱ καιροί,
Κι' ἂν δὲν πιστεύης, τρέχα εὐθὺς καὶ ῥώτα
—Ὁ Φαρισαῖος δὲν ἄλλαξε.—Μπορεῖ.
Ἀλλ' ὁ τελώνης δὲν εἶν' ὅπως πρῶτα!

Δὲν σκύβει, καθὼς τότε, ταπεινός,
Δὲν κλαίει, δὲ γονατίζει, δὲ χτυπᾶται.

Φόβο, ἡ τροπὴ δὲν ἔχει κανενός,
Κι' οὐδὲ καὶ τὸ Θεὸ πλὴν συλλογιέται.

Κι' αὐτὸς μὲ γλῶσσα ψεύτρα καὶ τρανὴ
Φωνάζει μόνον ὅ,τι τοῦ συμφέρει,
Κι' ὅταν τὸν καθίσουν ἔς τὸ σκαμνί,
Μιλεῖ ὅσον νᾶνε ἀθῶο περιστέρι!

—Θεέ! μὴ γελασθῇς ἄλλη φορὰ
Ἀπὸ τὴν καλίσυνη Σου καὶ μένη.
Χτύπα τὸ Φαρισαῖο ἔς τὰ γέρα.
Ἀλλὰ μὴ συγχωρῇς καὶ τὸν τελώνη!

Χώρα Μυριάμων

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐξεκολουθοῦμεν νὰ εὐρισκώμεθα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀφορήτου καύσωνος καὶ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν καθ' ἐκάστην νέων αὐτοκτονιῶν. Ἦδη εἰς τὰς γνωστὰς κοινωνικὰς πληγὰς προσετέθη καὶ μία ἄγνωστος μέχρι τοῦδε ἐν τῇ χώρᾳ μας, οἱ θάνατοι ἐξ ἀσιτίας. Τί ἰδέαν ἔχει περὶ ταύτης ἡ Κυβέρνησις; μήπως φρονεῖ, ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς καθ' ἐκάστην δικτυμπανιζομένης ἀνθρωπείας οἰκονομικῆς καταστάσεώς μας;

✱

Ἐν τούτοις ἡ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πίστις μας ὅσημέραι κραταιοῦται· μόλις ἐξετέθη τὸ διὰ τὸν σιδηρόδρομον Μύλων-Καλαμῶν δάνειον εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν ἐκαλύφθη δεκάκις. Ἡμεῖς αὐτὸ δὲν τὸ εὐρίσκομεν καὶ πολὺ ἐπωφελές, νὰ καλυφθῇ δεκάκις μὲ αὐτὸν τὸν φοβερὸν καύσωνα. Φανταζόμεθα τὸν ἰδρώτα τὸν ὅποιον θὰ χύσῃ τῶρα ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ ρῆγος, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε μέχρις οὗ μάθῃ τὴν τύχην τῶν ὁμολογιῶν της.

✱

Σκέψεις ἀντιπολιτευομένου.

— Αἱ ὁμολογίαι αὐταὶ τῆς Κυβερνήσεως θὰ εἶνε αἱ μόναι εἰς τὰς ὁποίας θὰ δύναται κανεὶς νὰ δώσῃ ὀλίγην ἀξίαν.

✱

Ἡ δίκη τῶν τελωνειακῶν ἤρξατο ἀπὸ τῆς προχθὲς ἐν Λαμίας· τὸ σμῆνος τῶν δικηγόρων εὗρε καὶ πάλιν ἐργασίαν ὅπως αἱ συνάδελφοι ὕλην ἐνδιαφέρουσιν διὰ νὰ πληρῶσι τὰς στήλας τῶν φύλλων των. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἐφέτος τὰ ἔκτακτα αὐτὰ γεγονότα τοῦ ταμεῖου καὶ τῶν τελωνείων ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον θὰ ἠδύναντο τὰ κατὰ τῆς φυλοξήρας μέτρα τοῦ Ὑπουργείου νὰ προλάβωσι τὴν διάδοσιν της εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα τῆς πρωτευούσης.

✱

Καίτοι κατεπονήσαμεν τὸν νοῦν μας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν διατὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τῶν τελωνειακῶν παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ εἰς Λαμίας. Μήπως ὁ κ. Μυριανθούσης εἶχε δίκαιον λέγων προχθὲς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τὸ ἔπραξε διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι μακρὰν ἀπέχει τοῦ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς δίκης;

Ἀσπός.